

Saiminīks

Kaidš saiminīks cīž meikstu sirdi,
Kam beja lobs iz lūpim prōts,
Teic kolpam: «Boroj tūs i dzyrdi
Ai vysu, kas ir kļietī krōts!»

I zyrgi speidāt sōc kai rūni,
Kliust brangys gūvš i bullis, teļš,
Ap žūklim veprim — tauku krūni,
I tuklōs vuškys ānā eļš.

A cyukai apneikst klāva smoka,
Jei cytus lūpus kūpā sauc
I, basā ryukstādama, soka:
«Mūs saimnīks vysus krōp i šmauc!

Jys ražu vōc, kur zyrgi ora,
Paš gūvu pīnu dzer kai teļš.
Paž krītnai cyukai pōri dora.

Tai naīt vairs, cyts jōrūn ceļš!»

Zvidz zyrgi, pīkreitūt šōm paļom,
Viersš sātmalī ai rogin zveļ,
I lūpi ovācejom skaļom
Par saiminīku cyuku ceļ.

Iz golda midzini jei taisa,
Pi ceplá svaiga dyuņu paļš.

Ni äšt̕ jai tryukst, ni svaiga gaisa,
Ir cyukys lykums gūdā calts:
«Lai zyrgi mōcōs rakņōt̕ zāmi!
Ai sarim vuškom vajag b̕t̕!
Lai vīnaidi t̕p augsti, zami:
Par cyukom vysim řaiz b̕š kliuř!»
I zyrgi purnim zāmi roka,
I gūvš jau pařtis vōļojās,
I vuškys cyuku klāvā smoka,
Par cyukom — naizaveidōjās.
Niu beidzūt lūpi mūst nu molda,
Ka cyuka cepešam tik der.
Lyudz saiminīku, lai it — voldā,
A tūs, kas naklausa, lai per.

Dzaltonōs kūrpiš

Řaiz kaidā ōdu tiergōtovā,
Kur tik malnōs ōdys slavā,
Bej voska krōs̕ys kūrpiš lyktys
I na jau slyktys:
Lobs materials, lobs dorbs turklōt,
Speid̕ purnš, ai smolku laku klōts.
A malnōs ryuc: «Fui! Taidu jūku!
Kas atnešš řur ir taidu spūku?»
Tī ari malnōs lakeneitis

Nu lapnuma i lelys šveitis
Valk smīnā sovys lyupys plōnōs.
Tá tralnys iudinsz-zōboks klonōs
I rasnā bolsā maigu tonu
Sōc mōcāt, vīšņom smolkū tonu:
«Mums vysim krōsu viersā lyka,
Tik tu vāļ dzaltona i plyka!»
Brāc malnōs kūka tupelis:
«Gryusť dorvā šaidys bezkaunis!»
I smolkōs kūrpis dzaltonōs,
Tik —pazamōtys jusdamōs,
Sōc kaunā sarkť zam spūžō laka
I klusu asarenis sloka:
I tiergōtōjs kod tyvōk pīnōk,
Tōs īsōc klusā bolsā runōť:
«Ak mīlỹš kungs i pavielnīk!
As kaunu naspieju vairs cīst,
Lič munu viersu malnu zīst!»
Smej tiergōtōjs i soka tōm:
«Jums napīdar bỹť kauneigōm
I klausāt zōbokgudreibys:
Pret jums šeit vysī — nav nīkas!»
Tá malnỹ plauki kustāt sōk.
Vot, lakeneitis tyvōk nōk
I pīglaudeigi runōť sōk.
Nōk cytys kūrpis, čībenis
Tik pazemeigys, lobenis...
I kūka tupelis jau dzīd;

«Ak, lyudzu, kundzeiņ, pīdūdit!»
Paņ iudiņš-zōboks eļļainīs
Mōj stuļmim kūrpái dzaltonai:
«Kai sacāņ, tys jau jūks bej viņ.
Tik najám ļaunā, karaliņ!»

Nūpītnīs zvierbulš

Pi Putnu mōtis aizlidoj
Kaidš zvierbulš ņaiz i pratynoņ:
«Mōņ, soki maņ, kas tei par nataisneibu,
Ka vysi verās tik ai īviereibu
Iz ierglim, vonogim,
Navys iz zvierbulim?»
I Putnu mōtá atbiļđjam:
«Daudž spēka ierglám, vonogam.»
«A dzīsmu nav, kas soldōš skaņōš kvieļ.»
Tai zvierbulš jai ai speiti ībylst vāļ.
Tys tīsa, jā.
A šymā vāsijā
I attureigijā
Jūs reiceibā
Ir radzams viņu lelēs varonums.
Jī vysim šķiņ kai nūslāpums,
I tys vysvairōk pateik mums.»
Niu zvierbulš steidz, kur dzymtō sola,

Tī atsasāst iz mīta gola
I dūmeigs kluṣ.
Tī cyti līpōs, veitulūs
Tik čyvynoĵ i spurdz, i lāc,
A šys tik kluss — kai ierglis patṣ.
I golvā jam tik augstys spāka dūmys,
I lapnums aug nu klusātōĵa lūmys.
Tá kaida bryunsvōrceitá,
Jauna zvierbuleitá,
Pec kurys daudzi jauni zvierbulāni
Gon kauneigi, gon tyvojūtīs lāni
Beĵ sazacantušs bīži,
Rádž: pīlyudzieĵu borā navā
Tys bolsā kārcūšĵā sovā
Vysvairōk glaimu tai beĵ runōĵs.
Kur gon ĵys palicṣ?
I ĵrauga ĵei viņu klusumā
Iz mīta gola, skots jam tōlumā,
Kur syly tynās myglys bōlumā.
«Cik sovaids ĵys! Cik kluss i drūms!
ĵys izaver kai ierglā kūms!»
I pieški mozō skaistulá
Kliust ari bōla vīntulá:
Iz mīta sādĵ i dūmōs grymst,
I skaistīs kņōbṣ iz lāĵi lymst...
I dobu kod jau krāsla klōĵ,
Ĵī obi skumis pōrrunoĵ.
Niu pīviļceigīs klusātōĵs

Ir zvierbuļciltái tīsōtōjs
«Cik tukša dzeivá tīm i prōts!
Kas gon tī nateik čyvynōts?!
Jīm svešs ir dūmu varonums
I klusums — spāka izpaudums.»
«Šys spāks ir obim divim mums!»
Steidz zvierbuleitá pībolsōt.
Pi drauga placa pīplūkūt.

*

I ka kas dzeivi radzāt prūt
Tam nōksīs bīži nūvārōt:
Par iergli zvierbuļš dažs gryb kliut,
Pať tagad mītā skumst varbūt...

«Olūts-1» 1943.g.

Teļu valdeišona

Ap Jurgim pavasar,
Kod vītys izteikt var,
Brauc pušgraudnīks sáv meklāt vītu jaunu,
Leidz jemūt zyrgu, gūvi, cyuku, aunu.
Nav mōjōs saimnīks ar,
Jam tryukst, kas zámi ar.
Bez sorga mōjai breidi jōpalīk,
Leidz graudnīks jauns nu mīsta pōrvasts teik.

Duņ stallī greida,
Pokovi tū meida.
Myud, gūvš, gramojūt pi sovīm volgim,
Pec ganeibom sauc aitys bolsim spolgim.
Tik teli trejs, kas breivi klāvā kleida,
Pa duru spraugu laukā leida.
Rádz: mōju ļaudš tai kai izslauceitī,
Stōv lūpi, klāvūs dzeiti,
Ir breivi tikai vīni vīneigi
Kai saimnīki.
I vierseitš opolenš
Kai kapulenš,
Div slaidys táleitis
Kai páleitis
Pa vysu sātu staigoj
Ai lelu idūmeibu vaigā.
Gryb kōrteibu tī mōjī ivásš sovu
I tai, lai justu sovu varu, slavu.
Jī zyn, ka zyrgi viņus sameiņ spātu,
I nūlem viņim tivleņ izteikt vītu.
Kam jūs tá veļti borōt?
Jo zāmi izarņ taču cyukys varūt.
Pret sūtys lelū gaili
Gon naizjiut jī baili,
Bet dzīsmá jō, kas vysus mūstīs sauc,
Telim mīru jauc.
«Kō jys tá brāc ik stuņdis?
Taidis klāvā jōispuņdej!»

Lem obys táleitis nu jauna klāvā īleist
I vysom gūvim cičus tukšus izzeišt.
Līk vuškom baileigom, lai zōli saplyucūt
I vaļdinīkim — telim zīdojūt.
I skali maurojūt,
Jī vysim ziņōt prūt,
Ka mōjōs niu pec pōrtraukuma gara
Jauna dybynōta vara.
I bļaunūt lyudz jī sovu tāvu viersi,
Nōkt sorgōt jūs, pret vysim rokus vāršt.
I lūps tū dzierd, raun sovu saiti pušu
I iznōk, dūsmōs pīri apskurbušu.
Jys nūdur suni, kas iz telim riejš,
I kumeļu, kas mōjai apkōrt skriejš.
Tod sātu izjaucš, pučōs īleidš,
Ād zīdus suleigūs ai muti plotu.
Vot taidu saimnīks īraudzāja skotu,
Kod pōrbraucá ai pušgraudnīku mōjōs.
Niu telim vaļdnīkim tai plōnōk klōjōs,
Jūs viersi pīsāja i šmaugu bārza reiksti
Niu skaudri izbaudāja teļu sōni meiksti.

*

I dzeivī radzom: na vīns ir teļš,
Par vaļdinīku patš kas sevi ceļ.

Lobōkō ligzda

Āraiz ierglis, putnu karalš,
Iz klinšu kraujis nūsiedš,
Par putnu vaļsti dūmōjš
I nūliemš,
Lai putni perekļus
Ceļ vysī vīnaidus.
I sasauc putnu sapuļci jys dreiz,
Kas nūdūmu šū dzeivī vāsš.
Gon tī, kas varoni, gon tī, kas vōji,
Šur sanōk vysī spōrnu cylōtōji.
Iz klinšu kraujom sāstās vonogi,
Pi kraujis kōjom slaistōs pingvini,
I strausi miļzeigī,
I seili līleigī,
I sprostī čāgōni,
I pūra stykuti,
I guļbi dyžonī,
I mozī kolibri...
Tur myrdzūšs tai kai kāvs,
Īt īdūmeigīs pāvs,
I sudobr-zvonus dola
Zalta laksteigola.
I putnu karalš paceļ bolsu nu,
I vysī klausōs viņa uzrunu:
«Nav labi tys, ka plašai putnu saimāi
Nav vysys ligzdys caltys vīnaidys.

Tys traucej brōleibai, tys traucej laimái,
Tys dažam lapnumu i dažam naidu nas.
Tod nūlámsim kai nalaužamu normu
It vysom ligzdom vīnu byuvis formu.
As īteicu jums ligzdu kolngolā
Nu žogorim i zyrgu ostrim cītim,
Lai bārni raudzeitīs var tōlumā,
Lai ilgys dzymst pec laukim naizītim.»
Tys pateik vōrnai palākai,
I ari vonogs, krauklis pīkreit tai.
Tá sovu bolsu paceļ meža peilá:
«Kū vāļ! Kū vāļ! Kas tys par naprōtu!
Voi tī bīš cōlim dzidra iudiņ-dzeilá?»
Jai guļbis pībolsoj, lai vōrnu aprōtu.
I putni čyvynoj, i čaipst, i sauc,
I bolsu knáda sazaprast, jīm jauc.
A ierģlis apsauc jūs i pamōca,
Lai sovu projektu tī kotrys sastōda
«Kam ligzda mums? — tai soka strauss —
Cōļš īzaškálš, kur saulá smej.»
Klīdz dzagūzá, ka aizkreit auss:
«Lai ligzdys mozī putni vej!»
I daudzi gudrys runys tur,
Kai ligzdu cáļt, nu kō i kur.
— Storp nīdrom upī skaisti veit!
— Storp zorim kūkā izraudzeit!
— Zam jumta, leits kur naspiej leit!
— Bārns kūka dūbumā lai meit!

Aug projekti i padūmi,
Kas pūrsteidz putnu padūmi,
Ai vīnu vairōk tūs īnōk,
Tik kotrys sovu īteikt, mōk,
Leidz beidzūt ierģlis saprast, sōk,
Ka vīnošonōs naiznōk:
Voi ligzda grazna, naboga,
Šķit kotram sova lobōka.
I putynim tūs vaģdinīks
Iz mōjom atsagrīztīs līk:
Lai palīk vyss taipaģ kai beģ,
Lai otkon vacōs ligzdys vej.

Gōdeigōs lopsys

Lōcģ tģ apzastōģ
I stulģi aplyukoj.
Tģ paūšņōģa vylks
I blenzá acim zaģom.
I ōpsģ tģ palāķ-zylģs,
I brģdģ ai aurom skaģom,
I cauná mozlģt bykla
I zaģu mōtá žyģla,
I vōvereitá moza,
I naģga meģģa koza,
I tai kai pūra valns

Tī meža keiļš vīns malns,
It vysī puļcājās
I lyukōjās,
Kur burts pec burta stīpts
Iz plotys bārza tōšš
Ai gailá ašni trīpts
Bej sajiusmynūšs stōsts:
«Nu laika gola nav šei līta loba,
Ka vysim zvierim nav tik gudra doba,
Kai lopsom mums, kas dzeivojom pa olom,
Gar syla nūmaļom i jaukom meža solom.
Daudz skaistu zvieru aizīt būjā solā,
Daudz nōvī kreit, jo naspiej glōbtīs olā.
Máš aicynojom nōkļ šur mōceitūs,
Kai smiļkšu kolnūs byuvāt mōjūkļus.
Tik nōcit, paklausit i voldytās, jo skots
Sōk līgtū ikōrōt, kai radš tys dzeivī plašā.
Tū roksta labdarš jiusu — lopsu tievenš patš
I jiusu aizstōvā, as — lopsu mōtá poša.»
Kod dīna nōkušō par sylu lānom cālās,
Jau smiļkts tī bierkovim nu kolna sárdis vālās.
Tī meža keiļš jau roka, ilkņus dauzūt,
Tī ryucá vylks, zam kūkim saknis graužūt,
Tī šņōcá ōpsš, šys olu meistars vacs,
I, sejis nasūt, brīžam gura placš.
I bryunīs lōcš tá rōmi tusdams dvásá,
Kod lelus smiļkšu kliēpus prūjom násá.
Bej kotram zvieram dorbā vīta dūta,

Tik lopsu ciltš nu tō bej atbreivōta.
Gon lopsu tievenš dažs,
Lai izrādzātai tyktu,
Tī rokōs veikls, brašs,
Ai purni speitā pyktu.
A cyti staigōja tik darbinīkus dzanūt,
I zvieri strōdōja tī elsojūt i stenūt.
Kod gulá rōdeita bej kotram sovā styurī,
Bej zvieri saspīsti, kai īsprūstōti byurī.
Dreiz lopsu mōteitis
Ai vysu sovu cilti
Tik sōka štūtātīs
I izagulāt sylti.
I lopsu lelmōtá pi dāpōm dzaltonom
Vairs pīlipt̃ naļōvā paṭ teirom smiļkteņom.
I smailū purni lapni gaisā slīnūt,
Jei syudzīs jau: jū zvieri naapdīnūt.
Jei līk, lai lōcš jai panas kuplū ásti,
I vylkam pasoka, lai ceļu slauka.
A zači, ōpši — meža zvieri sprosti,
Lai pazyud prūm, kur staigoj lopsa tauka.
Īt seikim sūleišim jei, dorbus apskota,
I lopsu ciltš-tievenš i golms jū pavoda.
Jī rōda mōjūkļus, kur zvieri naktis voda,
I planus izklōsta, kas veikts tikš vāļ pec goda
A zvieri tū kod dzied,
Jīm ašnis dzeislōs vard:
Jo apnicš ir jau smiļkti kaš i vāļt

I lopsu saimom jaunys zālis cālṭ.
Lōcṣ īzarāc
I saṣṇaudz āsti tū,
Kū rūkā ness,
I lopsu lelmōti jys gaisā ceļ,
I pavodūnim zveļ...
I izierst lopsu bors, kod nūsysts ir kaidis ducṣ,
Jōs olōs slāpdamōs niu dūmoj: lōcṣ ir jucṣ.
A lōcṣ tik sazaslīn i rācūt zeimi dūd,
Lai zvieri breiveibā niu mitekļus sāv rūd.

Ir dzeivī lopsu daudz,
Kas lātticeigūs šmauc.

«Olūts-2» 1943.g.

Mīra nūruna

Bej cyukai rogi ṣaiz
I ilkni vuškenái,
I ezelám — kai lyušam leiki nogi,
I začam, kas tik dreizs,
I styrnai baileigai
Bej īrūči, kas īvainōja smogi.
I vysa zámá kaujis lauks tod kliva,
I uzvaru gon vīns, gon cyts kaidis giva.
A lopsai viļtneicai

Bej bažōs jōdūmoj,
Ka čyuskys dzanyuļš beja vystom kņōbī.
Pi vylka aizīt jei
I stulbū pīrunoj,
Lai Dīvam syudz, ka nav viers zámis labi.
Lai dzeivnīkčiltis atbruņojūt Dīvs,
Tod zámis viersā jauki klōšūtīs.

Dīvs vylku pījem ar
I viņu izklausu.
«Šū lītu izvástš var,»
Jys beidzūt apsūla,
«Lai svieteigs mīrs ņaiz valdeitu pōr zámi.»
I lopsai klausūt, zvieri pīkreit tam,
Ka īrūčus Dīvs vinim prūjom jem.
A mīra svātkūs nu
Teic lopsa uzrunu
I lyudz, lai dzeivnīki jai nalīdzūt
Tik mozus nadzeņus
I osus zūbeņus,
Kas nūdar, sakņōs olu izkašūt.
Lyudz lyusš i lōcš sáv nogus — kūkā kōptš,
Dažs — zūbus, rogu: sylnys, zōli grōbtš.
I rōmī dzeivnīki,
Kas lāti ticeigi,
Tū ļaun i sūla Dīvam nasyudzātš,
Dūts zvārasts svineigi,
Ka dzeivōš brōleigi,
A mīru šū jau rōda nōkūšs reits...

*

Kas cytim soldus sūliejumus pauž,
Tam daudzraiz sirdī vylta kōpurs snauž.

Nostu nesieji

Ṙaiz tiergōtōjs kaidis kolnōjā
Lyudz dorbā lūpus paleigā:
Pōr kolnu nostys jōnasūt,
Jys bogoteigi moksōšūt.
I atīt zyrgs i vierss kaidis brašs,
I teļš, i sunš, i syvāns mozs.
Kur cyti īt, tī valkāš leidz
Rōms, mīgains lūpenš — ezeleits.
I tiergōtōjs jīm pastōsta:
«Ir stōva taka kolnōjā.
Jiuš apsverit, voi spāka tikš,
Voi pušcelā kaidis napalikš!»
Teic zyrgs: «Maņ gaitā viejainā
Teik skraidāt stōvā kolnōjā.»
Dyuc vieršs: «Tī nav kū gudrōt maņ,
Jo spāka atlykom ir gon.»
I ari sorkonraībīs teļš
Niu mauroj, tiergōtōjam meļš:
«Pōr aizom lakstāt maņ ir priks,
As — dzimš kai kolnu medinīks.»

Rej sunš, maļ ásti viecīnim:
«As b̄yšu p̄ori liecīnim!»
Paṭ mozīs syvāns soldi spīdz:
«Kungs, mieginōṭ maṅ naaizlīdz!»
Tik ezelš stōv, jam mutá cīṭ,
Jys taisōs klusu prūjom iṭ.
I nūzabreinoj tiergōtōjs
I prosa: «Voi tu slyms, voi vōjs?
As cerieju: tu b̄ysi tys,
Kas munys nostys p̄ornosōš.»
A ezelš teic: «As vasals gon,
Kōpṭ kolnā — nazagribīs maṅ:
Var kraujōs krišṭ i nazacáṭṭ,
Var nosta aizā īzaváṭṭ.
Maṅ naryup nauda, naryup gūds,
Sirdš muna — mīru cīnāṭ prūt.»
 Īt ezelš prūm, a zyrgs jau jūž
 Ai nostu kolnu augstumūs.
 Jam krāpis gaisā cylojās,
 Kod skrīnūt aizys p̄ōrlāc jys.
 A gaita bej par strauju jam,
 Rádz viņu ōtri nūgurstam.
 Jau, jau jys kolna golu jauž,
 Tá — kreit i kōji pušu lauž...
A viersš, kas kryumūs īgōjš
I gonompulku saūds,
Mat nostu nūst i kryumūs zyud,
Lai tiergōtōja monts tī tryud!

Skaņ kolnā izmysuma auri:
Teļš bezspieceigs pyuļ raužūt tauri...
I sunš pa cyta kolna skaustu
Prūm zūgās — patš lai nostu grauztu
Kvič syvāns tai kai svylynōts:
Iz klāvu atsagrīzīt tam prōts.

Draud, monts vyss tagad būjī iīt.
Veirs ezeli lem stryčūs sīt;
Dzan kolnā, syt, raun apaušus,
I ezeļš nostys nas i tuš...

*

Kam spiejis ir, a slynkums mōc,
Tū vīnmār voda cyta prōts.

Aizsītōs acš

Pec dorba, kas dareits cīteigi,
Kliust vysi lūcekli gurdoni
I napačīteigi.
I ka kaidš pazakuš, tod greizi,
Tī cyti klīdz iz ņaizi:
Cik tys ir apvainōjūši
I napareizi!
Tai gadājās ņaiz pādīm,
Kas kotrs neš, bej veizi,
Tai sazarunōt, ai placim

Inaidā pret acim:

— Kas gon šōm ir par bādom?

Storp kaulu kolnim idūbumā meikstā

Tōs sylti izaveiksta

Īškā.

Kod draud kaut kas, iz ʒaizi

Aizver plokstus priškā.

Māš tikai kolpi asom:

Jūs deļ māš kustom, ejmom, ceļom, nasom.

Šōs zyn tik vīnu:

Augu dīnu

Iz vysom pušom ziņkōreibā vārtīs,

Kur cytim lūceklīm pa svīdrim vajag pārtīs!

— Tei tīsa, draudzinis — tai placi atsasauc,

I dzeislys sastīp tī; i plaukstīs dyuris rauc.

— Māš, drābjōs īgārbti, kai tymsā naktī smūkom

I pakalpeigi sevi lūkom,

Ceļom, nasom,

Nūzamūkom.

Šōs tikai breivā tōlī verās,

I ka gryb, to aizaverās,

Slāpdamīs aiz meikstom krunkom.

I jau dyuris gryb ai dunkom

Acš pōrmōcāṭ.

A vāļ savaļdāṭ

Spiej vōrds, kas mīrynoj:

— Tōs tikai jōaizklōj,

Lai pazeist tymsumu, zaudej breivi,

Lai izzyn taidu paņ kai m̄ysim dzeivi,
A tikleidz lokots bej p̄or acim s̄its,
Pi pyrm̄im s̄ulim p̄adi jiut, cik c̄its
Ir akminš pazagadieš celā.
Gon v̄inmār augšōk kōjis celās,
A... matās, sleid̄ i apzavelās
Niu augums vyss, kas r̄ukys st̄ipūt
Ap pierstim dubļus sajiut l̄ipūt,
A, augšā ceļūtīs, ai placu v̄itu
Atsadur pret m̄itu.
I placš jau aizmiersš sovū breivis slōpi,
Tik vaid̄ par sōpi.
Viņ kōjis dumpeigōs vāļ voda speits,
Tōs tikai tōļōk steidz
I celās, kai tik kreit.
A d̄ubī dzilā, p̄ilejš bej k̄ū leits,
Kod augums klyup i taisūs sleikt̄,
Ka mutī iudinš dzālis smelās,
Kai osns atzinā, sōc dumpin̄ikūs deigt̄:
Cik nūzeimā ir acim lela.
Ka tūs na sāv tik breivi, gaismu r̄ūd;
A īgiutū tōs vysu lobam dūd.

*

Ir cyts kaidš organisms,
Kam kōjis, r̄ukys ir i acš,
I tam tei poša klizma:
Ai acim gryb tys dažraiz staigōt̄
I cāl̄t, i nāst̄, i plāst̄, i klaigōt̄.

I tod tik beidzās lelīšs tracš,
Kod augums — dubļūs īzaracš.

Pūdnīks

Ķaiz Vīglīšs Golva nūzaskatiejš,
Kai strōdoj pūdnīks — dorba pratiejš,
Gryb jys ari
Pūdnīks kliuļ par vari,
Lai būtu naudená i maizis ryka bīza,
Jo pūdnīks peļnej labi, tei ir tīsa.
I mōlus meicej Vīglīšs Golva sveisdams,
I cenšās voi nu ōdys ōrā leisdams,
A trauki, centīs tu cik gribi,
Atgōdinoj tikai kipi.
Kur cyts kaidš, izcītš tik daudz mūku,
Šam dorbam atmastu ai rūku,
Jo par lobu pūdnīku na kotrys gon var kliuļ,
A Vīglam Golvam saprastš itū gryuļ.
Jys cenšās mīrynōjumu sáv giuļ
Peļōdams niu pūdnīku ikvīnu:
Kam trauks ai leikumim i greznōjumim asūt,
Ni taidu izmierāt, ni lobuma taidš nasūt,
A traukam zynōtnis i patīseibys vōrdā
Būt vajagūt tik stōvom sīnom
Kai taiseitam nu skōrda...

*

Dažs Vīgljš Golva, lai tik sevi caltu,
Paņ vysu-skaistū mōkslys dorbu paltu.

«Olūts-3» 1943.g.

Valdinīks i cyuka

Ŗaiz dzeivōja kaidš valdinīks,
Kas dzeivī vysur patīseibys dzynīs.
Jō atpyuta i dzeivis priks
Bejš pīnōkums, tai patš jys atsazynīs.
 Ŗaiz brauc jys vaļstī apzavārt,
 Cik lykumi jō dereigi i lobi.
 Steidz tauta ceļus zīdim bārt,
 Leidz mōkūnim aug gūda vōrtu stobi.
Bet tá pa ceļu, zīdim bārtu,
Kur tivleņ vajag valdinīkam braukņ,
Īt cyuka vōrtu apzavārtu,
I naleidz reikstš, i naleidz «uš kur!» saukņ.
 «Kas as? — Kas jys, kas itá iš?
 Voi ceļš nav vysim breivs? Da, tō tik tryuka!
 As valdnīks nabjšu, bet ari jys
 Nikod tok naspāš palikņ cyuka!»

*

Dažs sovā sprostumā kliust najiuteigs kai sīna;

Ni patš kū paveikṭ spiej, ni cyta veiktū cīna.

«Olūts-6» 1944.g.